

1

Sabrina

„SRANJE. SRANJE. SRANJE. Sraaaaanje. Gdje su mi ključevi?”

Sat u uskom hodniku otkrije mi da imam još pedeset i dvije minute do početka domjenka koji se održava na mjestu do kojeg se inače vozim šezdeset i osam minuta.

Još jednom provjerim torbicu, no ključevi nisu unutra. Vrtim u glavi sva mjesta gdje sam ih mogla ostaviti. Na toaletnom stoliću? Ne. U kupatnici? Ne. Upravo sam bila ondje. U kuhinji? Možda...

Baš kad sam se spremala okrenuti i pojuriti onamo, iza sebe začujem zveckanje metala.

„Ovo tražiš?”

Grlo mi se stisne od gađenja dok se okrećem i ulazim u dnevnu sobu. Toliko je mala da je pet prastarih komada pokućstva – dva stolića, dvosjed, trosjed i naslonjač – nagurano u nju poput sardina u konzervi. Nakupina bjelančevina na kauču zamaše ključevima. Na moj živčani uzdah, naceri se i ugura ih ispod svoje guzice u trenirci.

„Dodi i uzmi ih.”

Frustrirano prođem rukom preko izglacane kose, a onda krenem bijesnim koracima prema svojem očuhu. „Vrati mi moje ključeve”, zapovjedim mu.

Ray se lascivno naceri. „Večeras izgledaš jako seksi. Izrasla si u pravog komada, Rina. Mislim da bismo ti i ja trebali zabrijati.”

Ignoriram mesnatu ruku koja se spušta na njegovo međunožje. Nikad nisam vidjela nijednog drugog muškarca koji se toliko često hvata za genitalije. Homer Simpson ispada pravi gospodin u usporedbi s Rayem.

„Ti i ja ne postojimo jedno za drugo. I zato me nemoj gledati i nemoj me zvati Rina.” Nitko me osim njega ne zove tako. Mrzim taj nadimak. „A sad mi vrati moje ključeve.”

„Rekao sam ti – dođi i uzmi ih sama.”

Stisnuvši zube, uguram ruku ispod njegovog dupeta i pipam po kauču u potrazi za ključevima. Ray, to odvratno ljudsko govno, stenje i meškoli se sve dok konačno ne osjetim metal pod prstima.

Izvučem ključeve i žurno se okrenem prema vratima.

„U čemu je problem?” zajedljivo dobaci za mnom. „Nismo krvni rod, to ne bi bio incest.”

Zastanem i potrošim trideset sekunda dragocjenog vremena zureći u njega u nevjerici. „Ti si moj očuh. Oženio si se mojom majkom. I...” Progutam žuč koja mi se podigla u jednjak. „...i trenutačno spavaš s mojom bakom. Dakle, ne, ne radi se o tome jesmo li ti i ja u krvnom srodstvu, nego o tome da si ti najgnusnija osoba na ovom planetu i da ti je mjesto u zatvoru.”

Njegove se zelenkasto-smeđe oči smrknu. „Pazi što govoriš, gospođice, da te ne bi jednog dana dočekala zaključana vrata ove kuće.”

Možeš si misliti. „Ja plaćam trećinu stanarine”, podsjetim ga.

„Možda ćeš morati plaćati više.”

Ray okrene glavu prema televizoru, a ja potrošim još pola minuta dragocjenog vremena maštajući kako ga udaram torbicom po glavi. Isplatio se.

U kuhinji, baka sjedi za stolom, puši cigaretu i čita časopis People. „Jesi vidjela ovo? Kim K. je opet gola.”

„Blago njoj.” Dohvatim jaknu s naslona stolice i krenem prema kuhinjskim vratima.

Odavno sam zaključila da je sigurnije izlaziti iz kuće kroz stražnji ulaz. Pred glavnim ulazima uskih kuća u nizu u ovom siromašnom dijelu južnog Bostona obično se okupljaju ulični huligani. Osim toga, auto nam je parkiran iza kuće.

„Čula sam da je Rachel Berkovich trudna”, prokomentira baka. „Trebala je pobaćiti, no to se valjda protivi njenoj vjeri.”

Stisnuvši ponovno zube, okrenem se prema svojoj baki. Kao i obično, odjevena je u odrpanu kućnu haljinu i čupave ružičaste papuče, no njena umjetno plava kosa je savršeno natapirana i lice joj je potpuno našminkano, iako vrlo rijetko napušta kuću.

„Ona je židovka, bako. Mislim da se to ne protivi njenoj vjeri, no čak i kad bi bilo tako, to je njezin osobni izbor.”

„Vjerojatno želi dobiti više bonova za hranu”, zaključi baka otpuhnuvši dugi pramen dima prema meni. Sranje. Nadam se da neću smrdjeti kao pepeljara kad stignem u Hastings.

„Pretpostavljam da to nije razlog zašto je Rachel odlučila zadržati dijete.” S rukom na kvaki, nemirno se premještam s noge na nogu, čekaću dobar trenutak da pozdravim baku i odem.

„Tebe je tvoja mama htjela pobaciti.”

I evo ga. „Okej, sad mi je dosta”, promrmljam. „Idem u Hastings. Vraćam se večeras.”

Baka odvoji pogled s časopisa i naglo podigne glavu. Stisnutih očiju promotri moju crnu pletenu suknju, crni pulover kratkih rukava i širokog dekoltea i cipele s potpeticama od sedam centimetara. Znam što će reći i prije nego što otvori usta.

„Izgledaš vrlo snobovski. Ideš na onaj svoj otmjeni koledž? Zar i u subotu navečer imaš predavanja?”

„Idem na domjenak”, nevoljko joj odgovorim.

„Uuuu, *domjenak*, ma nemoj mi reći. Nadam se da ti se neće pokvariti frizura od toliko uvlačenja u guzicu profesorima.”

„Da, hvala ti, bako.” Nervozno povučem vrata i prisilim se dodati: „Volim te.”

„I ja tebe, malena.”

Što je najbolje, ona me stvarno voli. No katkada je ta ljubav toliko iskvarena da ne znam hoće li me povrijediti ili će mi pomoći.

Moja večerašnja vožnja do Hastingsa ne traje ni pedeset i dvije minute, niti šezdeset i osam minuta, nego punih sat i pol vremena, jer su vremenski uvjeti na cestama apsolutno stravični. Zatim još pet minuta tražim parkirno mjesto, da bih se na koncu našla pred kućom profesorice Gibson napeta kao struna – a osjećam se krajnje lomljivo.

„Dobra večer, gospodine Gibson. Ispričavam se zbog kašnjenja”, kažem muškarcu s naočalama koji mi je otvorio vrata.

Muž profesorice Gibson mi se toplo nasmiješi. „Nema problema, Sabrina. Vrijeme je večeras stvarno grozno. Daj mi svoj kaput.” Pruživši ruku, strpljivo čeka dok ja s mukom svlačim svoju vunenu jaknu.

Profesorica Gibson mi prilazi dok njezin muž vješa moj jeftini kaputić u garderobni ormar, među ostale skupe kapute. Ni ja ni moja odjeća se ne uklapamo ovamo, no nastojim ne razmišljati o tome i prisilim se namjestiti blistavi osmijeh na lice.

„Sabrina!” veselo poviče profesorica Gibson i smjesta mi zaokupi pozornost svojom autoritativnom energijom. „Drago mi je što si uspjela stići živa i zdrava. Je li već počeo padati snijeg?”

„Ne, samo kiša.”

Ona napravi grimasu i uhvati me za ruku. „Još gore. Nadam se da ne kaniš voziti večeras natrag u grad. Ceste će biti potpuno zaleđene.”

Budući da se sutra moram pojaviti na poslu, vozit ću doma kakvi god bili uvjeti na cestama. No ne želim da se moja profesorica brine, pa se nasmiješim i kažem: „Bit ću dobro. Je li ona još tu?”

Profesorica mi stisne podlakticu. „Jest, i jedva te čeka upoznati.”

Odlično. Prvi put otkako sam stigla ovamo, duboko udahnem i puštim da me povedu do drugog kraja sobe, prema niskoj, sjedokosoj ženi u kockastom pastelnom sakou i crnim hlačama. No, iako je odjevena prilično neugledno, na ušima joj blistaju dijamanti veći od moga palca. I još nešto. Djeluje presrdačno za profesoricu prava. Uvijek sam ih zamišljala kao dosadna, preozbiljna bića. Poput mene.

„Amelia, želim te upoznati sa Sabrinom James, studenticom koju sam ti spominjala. Najbolja u svojoj generaciji, radi dva posla i svejedno je ostvarila stotinu sedamdeset i sedam bodova na prijemnom ispitu.” Profesorica Gibson se okrene prema meni. „Sabrina, ovo je Amelia Fromm, vodeća stručnjakinja za ustavno pravo.”

„Jako mi je drago”, kažem pružajući joj ruku i moleći Boga da mi je dlan suh, a ne vlažan. Radi ovoga sam kod kuće sat vremena vježbala rukovanje sa samom sobom.

Amelia mi lagano stisne šaku, a onda se odmakne. „Majka Talijanka, djed Židov. Zato imam tako čudnu kombinaciju imena i prezimena. James je škotsko prezime – potječe li tvoja obitelj odatle?” Njene svijetle oči prelaze preko mene dok ja nastojim suspregnuti nelagodu zbog svoje jeftine odjeće iz Targeta.

„Ne bih znala, gospodo.” Moja obitelj potječe iz sirotinjskog dijela Bostona. Škotska mi se čini prelijepom i preuzvišenom da bi bila naša domovina.

Ona odmahne rukom. „Nebitno. Pitam samo zato što mi je genealogija hobi. Znači, prijavila si se na Harvard? Tako mi je barem rekla Kelly.”

Kelly? Poznajem li neku Kelly?

„Ja sam Kelly, dušo”, reče profesorica Gibson i toplo se nasmije.

Zacrvenim se. „Da, oprostite. Za mene ste uvijek profesorica Gibson.”

„Kako formalno, Kelly!” optuži je profesorica Fromm. „Na koja si se sveučilišta još prijavila, Sabrina?”

„Na Boston College, Suffolk i Yale, no Harvard je uvijek bio moj san.”

Amelia podigne obrvu na moje spominjanje druga dva bostonska sveučilišta.

Profesorica Gibson brzo stane u moju obranu: „Sabrina želi ostati blizu svoga doma. I nedvojbeno zaslužuje bolje od Yalea.”

Obje profesorice prezrivo frknu. Profesorica Gibson je također studirala na Harvardu, a očito svi diplomci s Harvarda preziru Yale.

„Sudeći prema svemu što mi je Kelly rekla o tebi, mislim da bi Harvard bio počašćen kad bi ga izabrala.”

„Bila bi mi čast studirati na Harvardu, gospodo.”

„Uskoro će se slati prihvatna pisma.” Oči joj nestašno zabljesnu. „Nastojat ću se založiti za tebe.”

Amelia mi se ponovno nasmiješi, i ja se zamalo onesvijestim od sreće i olakšanja. Nisam joj se ulizivala kad sam rekla kako je Harvard oduvijek bio moj san.

„Hvala vam”, uspijem protisnuti.

Profesorica Gibson me usmjeri prema hrani. „Pojedi štogod, Sabrina. Amelia, želim razgovarati s tobom o onom dokumentu koji je navodno poslan s Browna. Jesi ga stigla pročitati?”

Obje mi okrenu leđa, udubljene u raspravu o intersekciji crnog feminizma i rasne teorije, temi za koju je profesorica Gibson stručnjakinja.

Ja se uputim k stolu sa zakuskom, prekrivenim bijelim stolnjakom i pladnjevima punim sireva, krekeri i voća. Ondje već stoje moje dvije najbolje prijateljice, Hope Matthews i Carin Thompson. Jedna tamnopuska, druga svjetlopuska. Dva najljepša, najpametnija anđela na svijetu.

Požurim se prema njima i zamalo im se skljkam u naručje.

„Dakle? Kako je prošlo?” nestrpljivo upita Hope.

„Dobro, valjda. Rekla je da misli kako bi Harvard bio počašćen kad bih ga izabrala i da će uskoro biti poslana prva prihvatna pisma.”

Dohvatim tanjur i počnem ga nakrcavati hranom, žaleći što komadi sira nisu veći. Toliko sam gladna da bih mogla pojesti cijeli kolut. Cijeli dan nisam uopće mogla jesti od mučnine, toliko sam bila napeta zbog ovog susreta. Sad kad je to obavljeno, čini mi se da bih mogla proždrijeti sve na ovom stolu.

„O, da, definitivno upadaš”, izjavi Carin.

Profesorica Gibson, velika pobornica pomaganja mladim ženama, pristala je biti Hopeina, Carinina i moja mentorica. Ima na Briaru i drugih organizacija koje pomažu studentima u daljnjem usmjeravanju, no njezin je utjecaj fokusiran isključivo na žene, na čemu sam joj neizmjereno zahvalna.

Večerašnji je domjenak zamišljen kao prilika da njene studentice upoznaju profesore sa sveučilišta koja imaju najbolje postdiplomske programe u zemlji. Hope bi voljela upisati medicinu na Harvardu, a Carin želi nastaviti studij na tehničkom sveučilištu MIT.

Da, u kući profesorice Gibson sve pršti od estrogena. Osim njezinog muža, večeras je tu još samo nekoliko muškaraca. Stvarno će mi nedostajati ovo mjesto nakon što diplomiram. Ovo je bio moj drugi dom.

„Držimo fige”, dodam na Carininu izjavu. „Ne upadnem li na Harvard, upisat ću se na BC ili na Suffolk.” Što bi bilo sasvim u redu, no nakon Harvarda mi je praktički zajamčen posao u nekom od najboljih i najvećih odvjetničkih ureda u zemlji, koje popularno zovu *BigLaw* tvrtkama.

„Upast ćeš”, uvjereni će Hope. „I nadam se da ćeš se prestati ubijati od posla nakon što primiš to prihvatno pismo, jer si stvarno užasno napeta, B.”

Zarotiram glavu i svoj ukočeni vrat. Da, *jesam*, napeta sam. „Znam. Raspored mi je u zadnje vrijeme ubitačan. Noćas sam išla spavati u dva jer je cura koja je trebala zatvoriti *Guze i mamuze* pobjegla i ostavila me na cjedilu, a morala sam ustati već u četiri kako bih razvrstavala poštu. Doma sam stigla oko podneva, legla kako bih malo ubila oko i zamalo prespavala cijelo popodne.”

„Još radiš oba posla?” Carin odmakne svoju crvenu kosu s lica. „Rekla si da više nećeš konobariti.”

„Ne mogu još dati otkaz. Profesorica Gibson mi je rekla da studentu prve godine prava ne smiju raditi. A to znači da do rujna moram uštedjeti dovoljno za hranu i najam.”

Carin sućutno uzdahne. „Potpuno te razumijem. Moji roditelji su podigli tako veliki kredit da bi mogli njime kupiti neku omanju državu.”

„Ja bih najradije da se preseliš k nama”, kaže Hope tužnim glasom.

„Stvarno? Nisam imala pojma”, našalim se. „Govoriš mi to samo dvaput dnevno od početka ovog semestra.”

Ona namreška svoj ljupki nosić. „Odmah bi se zaljubila u gajbu koju nam je moj tata unajmio. Ima goleme prozore od poda do stropa i stanicu podzemne odmah pred ulazom. Javni prijevoz.” Nekoliko puta znakovito trzne obrvama, mameći me.

„Preskupo mi je to, H.”

„Znaš da bih ja pokrila razliku... Odnosno, moji roditelji”, ispravi se Hope. Njena obitelj ima više novca od naftnih tajkuna, no ne biste to nikada zaključili razgovarajući s njom. Hope je jedna od najprizemnijih osoba koje poznajem.

„Znam”, kažem u pauzi između halapljivog gutanja mini kobasica. „Ali onda bi me grizla savjest, pa bi se s vremenom ta krivnja pretvorila u zamjeranje i na koncu više ne bismo bile prijateljice, a to bi bilo grozno.”

Hope nezadovoljno odmahuje glavom. „Ako ti ikada tvoj tvrdoglavi ponos bude dopustio da zatražiš pomoć, tu sam.”

„Tu *smo*”, ubaci se Carin.

„Eto, vidite”, kažem mašući vilicom između njih dvije. „Zato ne mogu stanovati s vama. Obje mi previše značite. Osim toga, ovo mi sasvim odgovara. Imam još deset mjeseci na raspolaganju da uštedim dovoljno novca prije jeseni. Sve je pod kontrolom.”

„Onda barem izađi s nama na piće kad ovo završi”, preklinje me Carin.

„Moram ići doma”, kažem uz grimasu. „Sutra razvrstavam pakete.”

„U nedjelju?” upita Hope.

„Rad nedjeljom se plaća dvostruko više. Nisam mogla odbiti. Zapravo, vjerojatno bih trebala uskoro krenuti.” Odloživši tanjur na stol, pogledam prema golemom prozoru na erkeru ne bih li procijenila vre-

mensku situaciju. No vidim samo mrak i tragove kiše na staklu. „Što prije krenem, to bolje.”

„Ne ideš ti nikamo po ovakvom vremenu.” Profesorica Gibson se pojavi pokraj mene s čašom vina u ruci. „Vremenska prognoza kaže da su ceste potpuno skliske – temperatura naglo pada i kiša se pretvara u led.”

Dovoljan je jedan pogled u lice moje mentorice da zaključim kako ću morati popustiti. To i učinim, ali vrlo nevoljko.

„No dobro”, kažem. „Ali znajte da to činim pod pritiskom. A ti...” Uperim vilicu u Carin. „U slučaju da moram prespavati kod tebe, bolje ti je da imaš sladoleda u zamrzivaču. Inače ću biti jako ljuta.”

Sve tri se nasmiju, a onda se profesorica Gibson ponovno udalji, pustivši nas da same širimo svoju mrežu kontakata najbolje što znamo, s obzirom na to da smo ipak tek apsolvence koledža. Nakon otprilike sat vremena druženja s različitim ljudima, Hope, Carin i ja navlačimo kapute.

„Kamo idemo?” upitam svoje prijateljice.

„D’Andre je u *Malone’su*, rekao mi je da dođem onamo”, kaže Hope. „To je samo dvije minute vožnje, neće biti problema.”

„Stvarno? *Malone’s*? To je hokejaški bar”, mrzovoljno progundam. „Što D’Andre uopće radi ondje?”

„Pije i čeka mene. Uostalom, ti se trebaš pod hitno poševiti, a sportaši su tvoji omiljeni seksualni partneri.”

Carin posprdno frkne. „Njezini jedini seksualni partneri.”

„Hej, ja imam vrlo dobar razlog zašto preferiram sportaše”, pobunim se.

„Znam. Čule smo ga”, reče ona zakolutavši očima. „Imaš li pitanja iz statistike, obrati se matematičkom štreberu. Želiš li zadovoljiti tjelesne potrebe, obrati se sportašu. Vrhunski sportaši tretiraju svoje tijelo kao oruđe. Brinu se o njemu, znaju koliko ga smiju naprezati, bla, bla, bla.” Carin gestikulira lijevom rukom oponašajući usta koja ne prestaju lajati.

Ja joj pokazem srednji prst.

„Ali seks s nekime tko ti je drag je stoput bolji.” To kaže Hope, koja je s D’Andreom, svojim dečkom, igračem američkog nogometa, još od prve godine koledža.

„Dragi su oni meni”, usprotivim se. „Tih sat-dva, koliko mi prosječno treba da ih iskoristim.”

Na to se sve tri zahihoćemo, a onda Carin spomene tipa koji je bio debelo ispod tog prosjeka.

„Sjećaš se deseterosekundnog Grega?”

Stresem se cijelim tijelom. „Kao prvo, baš ti hvala što si me podsjetila na tu neugodnu epizodu, i drugo, ne tvrdim da su svi sportaši dobri ljubavnici. Samo da su s njima izgledi za odličan seks znatno veći.”

„A hokejaši nisu dobri ljubavnici?” upita Carin.

Ja slegnem ramenima. „Ne bih znala. Nisam ih izbrisala s popisa potencijalnih seksualnih partnera zbog njihovih performansi u krevetu, nego zato što su superpovlašteni preseranti kojima profesori poklanjaju ocjene.”

„Sabrina, dušo, vrijeme je da zaboraviš na to”, predloži Hope.

„Ne. Hokejaši ne ulaze u moj izbor.”

„Isuse, pogledaj barem što propuštaš.” Carin obliže usne pretjerano lascivno. „Onaj bradati tip u hokejaškom timu? Želim iskušati kakav je to osjećaj. Bradonje su na mojem popisu želja.”

„Samo izvoli. To što ja bojkotiram sportaše samo znači da će ih biti više za tebe.”

„I to svakako podržavam, ali...” Posprdno se naceri. „Trebam li te podsjetiti da si jednom zabrijala s muškom kurvom Di Laurentisom?”

Uf. Toga se *nikad* ne želim prisjećati.

„Kao prvo, bila sam totalno pijana”, progundam. „Drugog, to je bilo na drugoj godini. I treće, on je razlog zašto ne želim imati posla s hokejašima.”

Iako sveučilište Briar ima nogometni tim koji je osvajao državna prvenstva, ipak je poznatiji kao hokejaški koledž. Dečke na klizaljka se tretira kao bogove. Primjer koji to dokazuje – Dean Heyward Di Laurentis. On studira političke znanosti kao i ja, tako da smo imali dosta zajedničkih kolegija, uključujući statistiku na drugoj godini. To je bio jebeno teški kolegij. Svi su se mučili da ga polože.

Svi osim Deana, koji je prašio asistenticu.

I – kakvog li šoka! – dala mu je peticu, koju apsolutno *nije* zaslužio. A to znam jer smo zajedno pripremali završni rad i vidjela sam to smeće koje je predao.

Kad sam čula da je dobio najbolju moguću ocjenu, htjela sam mu otkinuti kurac. To je bilo tako nepravedno. Ja sam se ubijala od učenja

kako bih položila taj kolegij. Dobro, ja se ubijam od učenja za svaki kolegij. Sva moja postignuća zamrljana su mojom krvlju, znojem i suzama, a tom šupku se sve servira na pladnju? Jebeš. To.

„Opet se razljutila”, Hope teatralno došapne Carin.

„Opet razmišlja o onoj Di Laurentisovoj petici”, Carin joj odvratila glasnim šaptom. „Stvarno bi se trebala poševiti. Koliko je prošlo?”

Ja krenem dizati ruku kako bih joj opet pokazala srednji prst, a onda shvatim da se ne mogu sjetiti kad sam zadnji put zabrijala s nekime.

„Bila sam, hm... s Meyerom? Igračem lacrossea. To je bilo u rujnu. Nakon toga sam bila s Beauom...” Na to se razvedrim. „Ha! Vidite da nije puno prošlo. Jedva malo više od mjesec dana. Nema razloga za proglašavanje nacionalne krize.”

„Curo, netko tko ima tako ubitačan raspored kao ti ne bi smio biti mjesec dana bez seksa”, uzvratila Hope. „Ti si hodajuća gomila stresa, a to znači da ti treba dobro karanje barem... jednom dnevno”, zaključila ona.

„Svaki drugi dan”, predložila Carin. „Da se njezin ženski vrt stigne malo odmoriti.”

Hope kimne. „Dobro. No večeras nema odmora za njenu picu...”

Ja se nasmijem kroz nos.

„Jesi čula, B? Nahranjena si, drijemala si skoro cijelo poslijepodne, i sad ti treba malo seksa”, izjavi Carin.

„Ali Malone’s?” ponovim nepovjerljivim tonom. „Upravo smo se složile da to mjesto vrvi hokejašima.”

„No ne isključivo. Kladim se da je i Beau ondje. Hoćeš da pitam D’Andrea?” Hope podigne mobitel, no ja odmahnem glavom.

„Beau mi je oduzimao previše vremena. I htio je razgovarati tijekom seksa. Ja samo želim dobiti ono što želim i otići.”

„Oooh, razgovori! Strava i užas.”

„Začepi.”

„Natjeraj me.” Hope zamahne glavom i ošine me svojim dugim pletenicama po jakni, a onda napusti kuću profesorice Gibson.

Carin slegne ramenima i nakon jedne sekunde oklijevanja krene za njom. Kad stignemo do Hopeinog auta, jakne su nam posve mokre, ali nam je kosa preživjela pljusak zbog podignutih kapuljača.

Večeras mi stvarno nije do brbljanja s frajerima, no ne mogu poreći da moje prijateljice imaju pravo. Već sam tjednima stravično napeta,

a proteklih nekoliko dana definitivno osjećam... potrebu. Potrebu koju može zadovoljiti samo čvrsto, mišićavo tijelo i, ako mi se uistinu posreći, natprosječno velika kita.

Međutim, ja sam krajnje izbirljiva i ne pristajem zabrijati s bilo kime. A Malone's je, kad se nakon pet minuta moje cure i ja pojavimo ondje, baš kao što sam se i bojala, prepun hokejaša.

No kad sam već ovdje, valjda se mogu malo zabaviti i vidjeti što će se iz toga izroditi.

Pa ipak, dok pratim svoje prijateljice prema šanku, nemam nikakva očekivanja.